

Nr.5/ februarie 2015

ISSN 2359-8573
ISSN-L 2359-8573

PRIMII PAȘI SPRE CARTE

Coordonator:

Prof.înv.primar- Ifrim Nicoleta

Colectivul de redacție:

Director- Prof. Vornicu Daniela,

Prof. Podgoreanu Mădălin,

Prof. Coralia Albu,

Prof.înv.primar- Găină Nicoleta,

Prof.înv.primar- Neagu Liliana

Școala Gimnazială "ION CREANGĂ" Buzău

ȘCOALA ȘI VIAȚA- DIALOG ÎNȚRE GENERAȚII

La început de drum

Dragi elevi, ne-am dori să considerați școala a doua voastră casă și ca urmare, să-i respectați pe oamenii ei, fie profesori, fie personal administrativ, s-o îngrijiți și s-o remodelați după imaginația și personalitatea voastră. Ne-am dori ca la finalul școlarizării voastre în această instituție, fiecare dintre voi să puteți pleca înarmați cu un bun bagaj de cunoștințe, cu amintiri frumoase, relații de prietenie pentru o viață, cu repere morale solide pentru viitor. Să aveți convingerea că școala vă pregătește pentru viață, punând în valoare întregul vostru potențial intelectual și afectiv.

Ne-am dori să tratați școala ca pe un drept și nu ca pe o obligație. Prin urmare, implicați-vă în problemele școlii, căutați să fiți utili celor din jur și responsabili în tot ceea ce faceți. Fiți receptivi și deschiși pentru că volumul de cunoștințe, aptitudini, valori și sentimente obținut în perioada școlii îl veți purta cu voi toată viața! Nu uitați că educația autentică se bazează pe toleranță, respect, responsabilitate și bunul simț ca valori fundamentale!

Doar prin educație veți putea fi proprii voștri stăpâni și veți putea face alegerile potrivite pe mai departe în viața personală. Ceea ce veți realiza în această școală, va însemna mult pentru viitorul vostru, iar aceasta trebuie să vă dea încredere deplină în puterile voastre.

Noi, dascălii voștri, suntem pregătiți să vă ajutăm și să vă punem la dispoziție priceperea, cunoștințele și timpul nostru pentru a vă ajuta să reușiți. Pentru noi, fiecare elev reprezintă o personalitate în devenire a cărei evoluție o monitorizăm în permanență. Nu va fi ușor dar munca voastră va fi răsplătită pe măsura strădaniei voastre.

Dragi părinți, copiii d-voastră au profesori bine pregătiți, baza materială este modernă, localul este modernizat și vă pot garanta securitatea copiilor dumneavoastră atunci când sunt la școală și la toate activitățile organizate de și în instituția noastră. Școala și grădinița oferă un spațiu educativ sigur în care copiii se pot dezvolta.

Aici le oferim un mediu prietenos, promovând aceleași valori ca și în anii precedenți: binele, adevărul, speranța, munca, încrederea, responsabilitatea, seriozitatea, punctualitatea, toleranța, spiritul de echipă, aprecierea muncii celorlalți, competitivitatea...

De aceea, vă rugăm să răspundeți chemărilor școlii pentru că fără o colaborare strânsă școală- familie este greu să reușim.

Stimați colegi, vă mulțumesc pentru dăruirea dumneavoastră, pentru profesionalismul de care dați dovadă an de an și vă urez sănătate și putere de muncă! Datoria dumneavoastră de profesori este să oferiți copiilor exemple pozitive, să găsiți programe speciale pentru a-i determina pe elevi să învețe și să înțeleagă care este rolul școlii. Nimic nu poate înlocui ceea ce face un dascăl cu clasa de elevi. În sala de clasă este succesul și performanța școlii. În sala de clasă reușim să-i creștem drepti, deștepți și buni pe acești copii.

Pentru mine, ca și pentru d-voastră, școala înseamnă foarte mult și nu-mi este indiferent felul de a fi al acestei școli. Împreună cu colegii mei, cadre didactice sau personal auxiliar tindem spre o școală de rafinament, de bun-gust, spre o școală cochetă, cu personalitate, spre un loc unde toată lumea să se simtă bine și în siguranță.

Fie ca școala să însemne atât pentru personalul didactic și nedidactic, cât și pentru copii și părinți, bucurii, satisfacții, împliniri, putere de muncă și multă sănătate!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Director- Profesor, Vornicu Daniela

Educarea gustului pentru lectură

În era tehnologiei moderne în care trăim , când răspunsul la întrebările pe care ni le punem sau pe care ni le pun alții se află la distanță de un click sau chiar o atingere, pare că a citi o carte, a rezolva o problemă e într-adevăr o pierdere de timp.

Cum poți tu dascăl, adult să convingi un copil născut și crescut în era acestei tehnologii, ce beneficiu reprezintă pentru cultura și educația lui , lectura unei cărți ?

Tu, educatorul format în vremea în care luai informații și adesea și distracția din cărți. Cărți luate, uneori după zile lungi de așteptare de la bibliotecă. Cărți cumpărate, adesea folosindu-ți relațiile cu persoane mai influent , de la librărie, după ce ai adunat bănuț cu bănuț săptămâni de-a rândul, cărți primite în dar de la colegi sau părinți la vreo aniversare.

Atunci cărțile primite în dar le produceau copiilor o adevărată bucurie. Astăzi, în aceleași împrejurări ele reprezintă doar un cadou desuet.

Mă întreb adesea cum am putea motiva un copil crescut în era tehnologiei să-și îndrepte atenția și spre lectură.

Astăzi, există o mulțime de cărți în format electronic ușor accesibile, mereu la îndemână, dar pentru un copil, a sta în fața calculatorului să citească o carte, când are la fel de aproape un joc din același calculator e o ispită mult prea mare. A renunța la joc de dragul cititului reprezintă un adevărat test de voință.

Deci, ce putem face pentru a convinge un copil să se împrietenească cu cărțile ?

O astfel de apropiere nu apare brusc. Ea se construiește în timp, cu răbdare, pas cu pas, la început de către părinți, apoi ea este continuată de către dascăli.

Cititul îi deschide copilului noi orizonturi, îl ajută să exprime și să redea mai bine informații, să exploreze noi lumi, îi stimulează creativitatea. În plus, un copil pasionat de lectură poate avea rezultate mai bune la școală. Poveștile îi dau încredere în sine, copilul identificându-și sentimentele și trăirile cu cele ale eroilor preferați. Finalurile fericite îi întăresc valorile morale.

Părinții sunt cei care pot naște în copil pasiunea pentru lectură, îndepartându-l de calculator, de internet, televizor. Dacă un copil își vede deseori părinții citind o carte, în mod cert va încerca și el să-i imite, în timp “prinzând gustul”... Mai mult, părinții trebuie să-i cultive de mic pasiunea pentru citit. Începeți încă de când copiii dumneavoastră sunt mici. Citiți-i celebrele “Albă - ca - Zăpada“, “Cenușăreasa“, “Scufița Roșie” din cărți de povesti. Nu alegeți varianta mai simplă a vizionării lor pe DVD. Pentru a-i capta atenția, alegeți cărți care ilustrează anumite pasaje din poveste sau basm și explicați-i ce reprezintă fiecare în parte. Stă în înțelepciunea noastră să găsim metode prin care micuțul să considere lectura o pasiune, un hobby, un lucru pe care îl face din proprie inițiativă.

În vremea grădiniței începeți cu poveștile nemuritoare. Puteți continua cu cărți de același gen în primii ani de școală. După clasa I, încercați să vă convingeți copilul să vă citească el dumneavoastră. Pentru a-l atrage, propuneți-i să vă citească el un capitol și dumneavoastră pe următorul. O altă metodă este aceea de a-l ruga să vă spună el o poveste pe care a citit-o. Când devine adolescent, începeți să-i recomandați cărțile copilăriei voastre. Pentru a-i stârni interesul alegeți cărți cu pasaje vesele, cu multe năzbâtii făcute de copii sau volume ce-i sunt necesare la școală. Seara, când vă doriți o perioadă de liniște și relaxare, luați o carte, întindeți-vă pe canapea și chemați copilul lângă dumneavoastră, îndemnându-l să facă la fel.

Veți constata că, utilizând aceste metode, copilul va deveni pasionat de lectură. Odată ce i-ați insuflat această înclinație, în mod cert nu va mai renunța el și va profita de fiecare clipă să afle lucruri noi. Din acel moment părinții vor trebui doar să le umple biblioteca cu cărți.

Prof. Coralia Albu

Cartea, prima minune din ciclul de viață al unui copil

Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar noi le putem învia dezvăluind o lume nebănuită.

Cartea îți oferă, ori de câte ori ai nevoie, același răspuns fidel la fiecare întrebare și îl repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când nu ai înțeles-o nu se supără, nu jighește, te așteaptă să revii. Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele tehnice.

Poate că nu cele mai mari fericiri le poți găsi într-o carte, dar în mod sigur de cele mai mari nefericiri te poți apăra citind. Lectura cărților este un proces complex, care se însușește treptat, într-o perioadă de timp relativ îndelungată, începând cu primele săptămâni ale perioadei de școlarizare, când se învață literele alfabetului și continuând apoi cu exersarea deprinderilor de a citi curent, corect, conștient și expresiv.

Pentru realizarea justă a organizării și îndrumării lecturii elevilor se impune o colaborare strânsă între școală și familie. Este necesar să se ia în discuție problema lecturii elevilor și să se scoată în evidență imensul ei rol în formarea personalității copilului, să se dea îndrumări despre ce și cum trebuie să citească copiii, spre a-i ajuta să înțeleagă ceea ce citesc și a le dezvolta interesul pentru lectură.

Cititul este o hrană care te metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă. Un lucru important este și calitatea cărților de a nu face zgomot, îndemnându-te în schimb, cu tainic cântec de sireună să le răsfoiești, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale fără îndoială, cărțile rămân personajele principale ale universului nostru cultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

Libertatea de a citi, de a primi o educație, de a avea acces la alte culturi îndepărtate și noi descoperiri este un drept fundamental.

Prof.înv.primar, Găină Nicoleta Mădălina

Apropierea elevilor de lectură

Lecturile bunicilor, părinților sau ale învățătorilor constituie cea mai bună modalitate de a stabili primele contacte ale copiilor cu cărțile.

Când intră în contact cu texte sau mai ales cu vorbitori, achizițiile unor elemente noi se fac pe baza nativului existent, producându-se o dezvoltare a acestuia.

Astfel, dezvoltarea posibilităților de exprimare a copilului se realizează cu eficiență maximă în orele de literatură română, în general și literatura pentru copii în mod deosebit, prin studierea de texte

specifice vârstei, ce pun în valoare întregul sistem lingvistic.

Prin convorbiri, povestiri, repovestiri, memorizări, lectura unor texte, precum și prin jocurile didactice realizate în ore, se va urmări dezvoltarea capacității de a comunica și de a scrie.

Pentru ca apropierea de cărți să devină o deprindere zilnică, iar deprinderea de a citi o necesitate, este nevoie ca școala și familia să se implice activ în apropierea elevului de miracolul cărții.

Lectura expresivă și metodele care-i fac pe elevi descoperitori ai unui imens tezaur de informații, de experiențe umane, de modele morale, de emoții și sentimente, vor impune în cele din urmă, literatura în atenția lor.

Prin orele de lectură se realizează mai multe obiective, concretizate în:

- stimularea curiozității, imaginației, perseverenței, încrederii în forțele proprii;
- formarea unei gândiri creative, flexibile;
- încurajarea unei atitudini favorabile față de lectură;
- stimularea interesului pentru carte și dezvoltarea gustului pentru citit;
- formarea capacității de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității exprimate într-o multitudine de modalități;
- formarea treptată a unui vocabular adecvat, a unei vorbiri fluente și logice.

Prov.înv.primar, Neagu Liliana

10 februarie – ZIUA SIGURANȚEI PE INTERNET

REȚELELE DE SOCIALIZARE ȘI ABILITĂȚILE DE COMUNICARE

Prof. Mădălin Podgoreanu

Prieteni sunt resurse emoționale pentru petrecerea într-un mod plăcut a timpului liber. Cercetatorii arată că perioada de timp în care o persoană râde, zâmbește, vorbește cu cei din jur este mult mai mare între prieteni decât între persoane care se cunosc mai puțin. În aceste momente de relaxare se descarcă în organism anumite substanțe chimice „endorfine,, care întăresc sistemul imunitar. De asemenea, prietenii reprezintă o resursă tampon față de efectele negative ale unor evenimente precum conflicte în familie, divorț, probleme școlare. În aceste situații copiii se distanțează puțin de familie și apelează la prieteni pentru a obține suportul emoțional necesar. Astfel, ei sunt o resursă de învățare în situații pe care un copil nu știe cum să le rezolve. **Copiii** pot imita comportamentul prietenului atunci când el nu știe ce să facă sau pot cere în mod direct ajutorul (ex. Cum să construiesc castelul?). Studiile arată că schimbul de informații și deprinderi se face mult mai eficient între prieteni decât între copii care nu se cunosc deoarece au mult mai multă încredere unul în celalalt și se simt mai puțin vulnerabili atunci când își exprimă dificultățile într-un domeniu.

Din punctul meu de vedere a apela la sistemul acesta de socializare, care se extinde din ce în ce mai mult, ajută foarte mult la dezvoltarea vocabularului și permite utilizatorului să își aleagă prieteni din toată lumea. Astfel el nu va duce lipsa de comunicare și dacă reușește să își facă timp ca zi de zi, cel puțin o oră să folosească acest sistem, va reuși să își

perfecționeze abilitatea de a purta conversații fără a avea vreun fel de inhibiții în ceea ce privește scrierea sau pronunțarea unor termeni.

Cred că trebuie făcută o mică distincție între comunicarea virtuală și cea reală. Atunci da, spunem că rețelele de socializare contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare între interlocutorii virtuali, cu tot ceea ce presupune acest tip de comunicare - posibilitatea construirii unor lumi paralele care îi îndepărtează pe utilizatori din ce în ce mai mult de lumea reală. Da, din păcate, cei care devin captivi universului virtual, nu întotdeauna reușesc să mai relaționeze cu interlocutorii reali. Oricum, pericolul există doar atunci când se întrece măsura...în rest, nu putem nega o serie întreagă de avantaje pe care le oferă rețelele respective. Utile deci și în comunicare, dar **măsura, măsura, măsura!**

Rețelele de socializare pot contribui într-o oarecare măsură la dezvoltarea abilităților de comunicare. Ele reprezintă mai degrabă o modalitate, comodă și simplă, de a comunica cu persoane cunoscute sau chiar necunoscute, de exemplu, prin intermediul chat-ului sau al unor comunități pe care acestea le conțin. Folosirea și accesarea lor poate fi utilă și practică, din anumite puncte de vedere (se poate economisi timp), însă poate crea și dependența, mai ales în rândul adolescenților și deja, și al preadolescenților, care ajung să comunice, din ce în ce mai mult, în afara școlii, cu prietenii, colegii și apropiații prin intermediul internetului. Accesarea site-urilor de socializare poate avea o influență pozitivă asupra utilizatorilor în ceea ce privește comunicarea, însă dintr-un alt punct de vedere, și anume, acela al limbilor străine. Deci, folosirea lor nu presupune doar o comunicare cu anumite persoane, ci uneori, și o comunicare într-o limbă străină, mai ales în cazul site-urilor care nu sunt traduse în limba maternă a celui care accesează un astfel de site de socializare.

Utilizarea rețelor de socializare nu stimulează numai capacitatea de a **comunica**, ci poate stimula și capacitatea de a **cauta**, de a **învăța**, de a **cunoaște**. Totodată, folosirea acestor site-uri poate constitui și un obstacol în comunicarea verbală, deoarece utilizatorii, și mai ales cei din categoria de vârstă mică, nu își mai dezvoltă așa cum trebuie abilitățile de comunicare directă și, uneori, ei adopta stilul lapidar de comunicare folosit pe aceste site-uri. Concluzionând, accesarea rețelor de socializare rămâne la latitudinea fiecăruia, deși realitatea ne arată că acestea au devenit un **“must” (trebuie)** în rândul tinerilor și nu numai, având în vedere că, în prezent, sondajele indică din ce în ce mai mulți utilizatori ai acestor rețele.

Cu siguranță că utilizarea rețelor de socializare dezvoltă abilități de comunicare. Iar utilizarea unui anumit registru de comunicare depinde foarte mult de tipul de rețea în care te afli, de tema de discuție și de partenerul/ii de conversație. În ce privește comunicarea pe cale vocală, am observat că tinerii preferă acest tip de comunicare prin webcam și microfon. Poate pentru că sunt mereu grăbiți și nu vor să "piardă" timp tastând? Ce să mai vorbim despre atenția pe care ar trebui să o acorde punctuației sau ortografiei! Ce vreau să spun este că, noi, ca profesori, ar trebui să găsim căi și metode potrivite prin care să-i conducem pe elevii noștri către zone de comunicare extrem de folositoare pentru ei, indiferent dacă această comunicare/socializare se face pe cale scrisă sau vocală.

În ceea ce privește timpul de comunicare teoria este simplă: Comunicarea presupune cel puțin trei elemente: un emițător, un receptor și un canal de comunicare.

Emitentul emite iar receptorul decriptează mesajul. În cazul utilizării

mijloacelor moderne de comunicare există foarte multe elemente ce modifică mesajul inițial. Preexistența unei legende a comunicării (spre exemplu ce înseamnă ":-)") determină validitatea mesajului și buna receptare a sa.

Da, cred că, inevitabil, utilizarea rețelelor de socializare ajută la dezvoltarea abilităților de comunicare. Nu se poate altfel... În ce măsură, însă, această nouă formă de comunicare seamănă cu ceea ce eram obișnuiți să facem până acum... asta e o altă poveste ! Singur (aparent ?!) în fața calculatorului, privilegiam comunicarea scrisă în locul comunicării orale. Dar e și asta o formă de comunicare, de "relaționare" mai degrabă, cu care ne obișnuim treptat, în societatea super rapidă în care ne mișcăm...

"Planeta" rețelelor de socializare este o lume mai bună, o lume mai rea sau o lume comparabilă cu cea normală? Un lucru este cert: în ea cuprindem mai mulți oameni decât putem face în lumea reală. Este o lume dezinhbată, aici viața nu are reguli, nu are marcaje, nu există autoritate pe internet. Rețelele de socializare sunt ca o supapă pentru ca mințile celor care comunică să se descarce. Chiar dacă, aparent, utilizatorii dețin foarte multe informații, punându-și viața pe tapet, aceste medii îi fac să gândească în propoziții scurte, să comunice, dar să nu transmită nimic emoțional, ajungând personaje foarte ușor de manevrat. Cu toții suntem asaltați de comunicarea în masă. Este o luptă între cât loc ocupi tu în viața celorlalți și cât ocupă ei în viața ta. Online toți pornesc egali. Te simți mai puternic și devii mai captivat.

În opinia mea, **orice formă de socializare este benefică**. Ne aflăm în secolul vitezei, unde rar avem timp și de hrănirea noastră sufletească. Trăim într-o societate în care uitarea de sine ocupă un loc important, totul se învârtă în jurul satisfacțiilor materiale și profesionale care cufundă omul într-o neliniște metafizică. Neavând timp să socializăm **"face to face"**

(față în față), prietenii virtuali ne ajută măcar să ne împărtășim ideile de peste zi, la orice ora, și în orice stare ne-am afla. Pentru unii, a te exprima în scris, fără ca nimeni să te vadă în acel moment, ajută mult mai mult să se deschidă, să spună ce gândesc, fără a simți vreo jenă, temere sau timiditate. Începând cu socializarea prin intermediul rețelelor de socializare, chiar și cei care nu au capacitatea de a se adapta în anumite cercuri sociale, reușesc totuși să își găsească persoane care au răbdarea să îi asculte, sau chiar le face plăcere să își împărtășească opiniile, astfel, persoana prinde încredere în sine, spărgând acea barieră care îl împiedică să se manifeste și în exterior. În concluzie, **rețele de socializare dezvoltă abilitățile de comunicare**, în special pentru cei care sunt introvertiți, dar și cei extrovertiți găsesc un mijloc bun de a cunoaște mai multe lucruri, de la alții, astfel găsim mereu noi subiecte de discuție în cercurile ce le frecventează.

LECTURĂ ȘI SCRIERE CREATIVĂ

POVESTEA LENEI

**Autor: Prof.înv.primar-
Ifrim Nicoleta**

Erau odată, sunt și acum,
Și-oricând va exista pe lume o școală,
Elevi sagace, sânguincioși la carte,
Disciplinați și cu bun simț,
Ce fac mare cinste școlii
Și-aduc doar bucurie la părinți.
Dar nu te bucura prea tare,
De lângă ei, nicicând nu vor lipsi
Elevii leneși și obraznici
Certați cu ale școlii reguli,
Buni doar la necăjit profesori, colegi
ori părinți.

Așa și-n școala mea, de renume, cum
o știe lumea,
Ce nu era "Doar un loc de mântuială,
de unde boii să iasă așa,
Ci să ne învețe și câte oleacă de
aritmetică și de gramatică,
Și din toate câte ceva, după priceperea
noastră",
Doar purta nume de scriitor consacrat,

Ion Creangă, acel scriitor ce cu-ale
sale "Amintiri"
Copilăria ne-a fermecat.

Și-apoi, "Drăgăliță Doamne",
Cum nu te-ai minuna și mândri cu-așa
ceva,
Când dascăli ca la noi, tot unul și
unul:
Și titulari, și la carte gospodari,
Și cu râvnă de muncă și rezistenți la
trudă,
Cât să măie cu orice preț, voința
elevilor spre învățatură,
Dornici a-i da societății oameni mari,
realizați,
Cu meserie brățară de aur, cetățeni
educați,
De-ai fi străbătut lumea în lung și-n
lat,
Mai buni decât dânșii, pun prinsoare
că n-ai mai fi aflat!

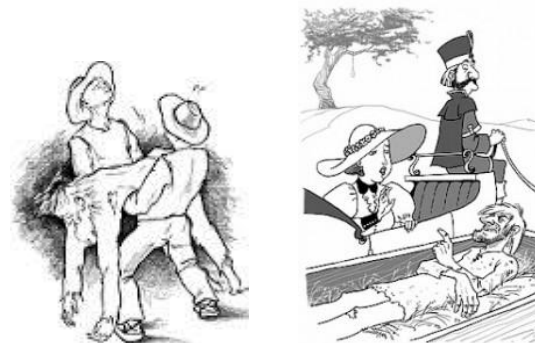

Dar uite, de lângă atâta mândrie și
fală,

Și-o cinstită de rușine pasămite, nu
 putea să ne lipsească
 De-am ajuns coleg de bancă cu însăși
 Lenea, în persoană.
 Dar se-ntâmplă asta și la școli mai
 mari, cine n-o știe,
 Căci de, Dumnezeu îți dă, dar nu-ți
 umple și sacul,
 Ți se dă cu o mână dar ți se ia înapoi,
 cu patru!
 Și-așa cum pădurile au verzituri dar și
 uscături,
 Așa și pe lumea aceasta, dai și de
 oameni răi, dar și de oameni buni!

Dar cum vă spuneam, să nu-mi uit
 vorba,
 Și-n școala mea, există acum, aieva,
 Întocmai ca și pe vremea aceea,
 Elevi de toată mâna, cât să ai cu cine
 nu-ți pierde vremea,
 Ageri la minte și "doriți de
 învățătură",
 Dar și alte nații, precum cei "slăviți de
 leneși"
 Și "numai buni de hârjoană",
 Ce nu pot ajunge cu cartea "mai sus
 de genunchiul broaștei",
 Cu sâng de-nvățătură "cum i-e drag
 câinelui a linge sarea"!
 Dar luați seama bine, așa cum se
 cuvine,
 Leneșul lui Creangă voia posmag
 muiat,
 Leneșul de azi s-a emancipat,
 Are alte gusturi, este mult mai rafinat,
 Nu mai e "lasă-mă să te las", ca
 altădat` ,

E rapid ca un bolid, bătauș, rău de
 clantă și nesimțit.
 Specia i-a evoluat, metehnele i s-au
 accentuat,
 Câtă frunză, câtă iarbă numără leneșii
 azi,
 Nu mai e unul singur cât într-un sac să
 poți să-l bagi,
 Să-l azvârli într-o baltă, de el să te
 scapi,
 Așa cum pe vremuri se proceda cu
 soiuri de teapa sa,
 Cu cei ce tăiau frunză la câini, de
 dimineață pînă seara.

Leneșul de azi, nu mai este ca-n
 poveste, un caz singular,
 Azi trăiește în gloată, multiplicat, de
 parcă-n timp, s-ar fi clonat,
 Doamne iartă-mă, că poate vorbesc cu
 păcat!
 Dar de leneși, chiar nu mai ai astăzi,
 unde azvârli un ac!

Așa că de ce te-ai mai mira
 Că leneșului contemporan
 I s-a urcat huzurul la cap,
 Nasul la purtare și-a luat,
 Cu mintea-i nemuncită, judecă sagace
 Doar cum ițe să-ncurce cât nici dracul
 să nu le mai poată desface!?
 Oricum ai da-o cu el, juratul nu face
 ca tine,
 Tot Gică-Contra în toate, chit că-l
 înveți de bine!
 Iar de-l calci cumva pe coadă, ți-ai dat
 foc la valiză,
 Dar nu de lene, cât fiindcă are mintea
 odihnită!....
 Așa că de ții la viața ta cu adevărat,
 Din calea leneșului de azi, păzea,
 Altfel, ai dat de belea!
 Nu de alta, dar și lenea-i molipsitoare,
 se ia,
 Precum gripa, pe cinstea mea!

Dar să ne întoarcem la leneșul din
 vremea mea,
 Poate l-ați și cunoscut cu toții, aieva,
 De nici nu mai am de ce vi-l prezenta,
 Doar pe toate drumurile circulă așa
 ceva,
 Câtă frunză, câtă iarbă,
 Lenea-i pretutindeni căci tare lesne se
 aclimatizează,
 Ca o buruiănă rea, la tot pasul,
 vegetează!
 Iar leneșul din școala mea, de trândav
 ce-mi era,

Hăt, până departe, cale de două
 cartiere distanță, dacă nu și mai bine,
 I se tot duse vestea, măi vere,
 Dar nu ca de popă tuns, cum ți-ar
 trăsni prin minte și-ai crede,
 Doar astăzi lenea nu mai este un
 beteșug, o rușine,
 O poartă cine se respectă, "de la
 vlădică, până la opincă", oricine,
 Este la modă și pentru mulți, motiv de
 mândrie
 Căci aduce a blazon și a bogăție
 De parcă sânge albastru i-ar circula
 prin vine
 Și n-ar fi român neaoș, de rând și de
 omenie ca mine ori ca tine!
 Nu mă crezi pe cuvânt? Uită-te atunci,
 mai cu luare-aminte,
 Câți mișună pe lângă tine,
 Purtând-o la rever, ca pe-o broșă în
 filigran lucrată, ori ca apanaj la
 pălărie!
 Ar purta-o mai mulți dar nu-și permite
 oricine asemenea lux, pasămite!....

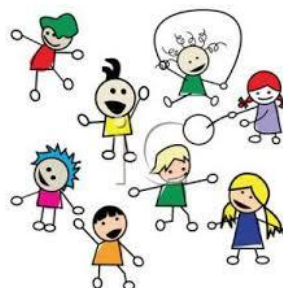

Dar ce mai atâta vorbă lungă, pentru
 nimica toată?
 Lenea, oricum s-ar dichisi, nu o poți
 confunda niciodată!
 Iar într-o școală ca a mea,

De cum s-a aciuat, cu privirea n-o poți
mătura
Că-ți sare-n ochi orbul găinilor de-ai
avea,
N-o poți trece cu vederea nici de-ai fi
legat la ochi, zău așa!
Păi, Leneșul din școala mea,
De soi rău și nărăvit ce-mi era,
Fie colegi, fie profesori, cu dragă
inimă, sâcâia
Că doar nimic nu-l costa, nu da din
buzunar ceva,
Și doar la asta de minune, se pricepea,
Cumplit chin să-l poți îndura în
preajma ta!

Păi, zi și dumneata, când ți-era lumea
mai dragă,
Liniște-n clasă și a zor de treabă,
Taman atunci, juratul, parcă da
strechea-n el, nu altceva,
Unde nu mi ți se foia, se legăna, se
bâțâia, se frământa,
Ochii da peste cap de parc-ar fi fost
posedat,
Șușotea de unul singur așa, cu cineva
din mintea sa,
Până-l lua cu somn, de căsca,
Apoi, "cât mi ți-i melianul", pe bancă,
mi se-ntindea;
Aromea ce aromea,
Apoi, iarăși o lua de la cap:
Ba pe jos, câte ceva mai scăpa,
Ba cu pixul nițeluș mai țacănea,
Ba mai știricea în stânga și-n dreapta,
cu cine se nimerea,
Doar ce-avea-n gușă, și-n căpușă, zău
așa!

Iar când de lecție de tot, i se
lehămetea,
Nu mai zăbovea!
De-a dreptul, cât mi ți-i gliganul,
Drept ca bradul, ditai vlăjganul,
Se ridica, câmpu-n două tăia,
Din clasă, glonț, ieșea,
Făr-a mai cere permisiunea cuiva,
De ce și-ar mai fi răcit gura?!
Doar era slobod ca pasărea cerului, să
facă ce vrea,
Drepturi ca el, nici dascălul n-avea!
Așa că două-trei zile pe la școală, nici
nu mai tuna,
Abia de mai venea din an în Paște,
când mai bindisea,
De absențele adunate cu ghiotura-n
catalog, nici nu se sinchisea!
Și uite-așa, mai pricepe fârtate și tu,
boabă de carte, ori din lecție ceva,
Cu paguba aceasta în preajma ta!
Să stea și el, juratul, smirna la lecții,
nici de l-ai fi picat cu ceară,
Fi-i-ar sadina rea de ocară,
Doamne iartă-mă, că fac ce fac
Și iar îmi fac rost de-un păcat,
Chit că săracul de mine adevăr am
cuvântat!

Dar ce te crezi, putea cineva să mi ți-l
mustreze pe leneș, cumva?

Nici vorbă, necredinciosule, de așa ceva!

Căci o dată blagoslovit cu vreo dojană într-o doară, așa,

Băgat în seamă, leneșul cât ai clipi, cârtea,

Își dezlega cățeaua și sporea,

Ba până și-n spatele dascălului, se maimuțărea,

Pe toate drumurile, mi ți-l ponegrea

Ca preț pentru vreo notă proastă, pentru prostia sa!

Să te și crucești, nu alta, de nemernicia sa!

Și ce te crezi? Că-l pedepsea vreodată, cineva,

Pentru vreun pocinog ori dădănaie pe care-o isca?

Da` cine mai scorni și snoava aceasta?

Pușchea-ți pe limbă, că doar nu i se urâse de bine nimănui

Cât să-și facă viața amară cu mâna lui!

Doar porunca de sus, suna clar și răspicat:

Leneșul trebuie azi, în obște, musai, integrat!

Așa că mai bine, vorba ceea: lasă-mă să te las!

Bunii și străbunii noștri odată,

Pe-ntrecute ziceau că "bătaia este ruptă din rai",

Doar și pe vremea lui Creangă,

În școală, contra Lenei, mari minuni se mai făceau

Cu Calul Bălan și cu Sfântul Nicolai,

Dar azi, atare-ndeletniciri neortodoxe s-au perimat,

S-au dus timpurile acelea, de-atunci, legile s-au schimbat!

E-hei, când trece vremea? Unde s-au dus vremurile-acelea

Când prin școli, ca la fasole, se bătea?

Când oare, Lenea pe nesimțite așa,

La ochi parcă ne-a legat de nu i-am acordat

Cuvenita atenție pe care o merita cu vârf și-ndesat?

Linia la palmă, urecheala și chelfăneala,

Azi le prezintă doar televiziunea, în vreun desen animat!

Așa că rabdă dascăle, Lenea, sub nasul tău, cum oi putea, cum n-oi putea,

Fie și scrâșnind din dinți ori făcând de-a dreptul, infarct,

Ca de râie, cu una sau cu două, de Lene nu ne mai putem dezvăra!

Și de simți cumva, că ți se face negru înaintea ochilor,

Și chiorăște, în ea, cu sete ai tot da

Până ai asculta-o și cu urechea,

Nu te pierde cu firea, oricât te-ar îmbia,

Chit că te-asmuță precum câinii, cu bățul prin gard, blestemata,

Asta și vrea: să-ți încerce răbdarea,

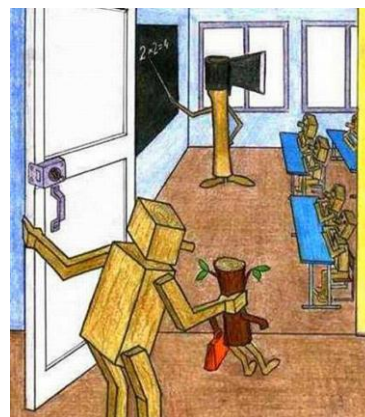
Ca și Religia, credința,

Purtându-ți nurliu și zglobiu crucea
grea,
Chit că ți se cere marea cu sarea,
Și-abia așteaptă să mi te vadă
burzului, revoltat,
Cât să mi te prăvălească-n cel mai
întunecat iad!

Spală-ți mai bine, dascăle, creierii de
tot ce-ai învățat,
Vremurile, în paguba ta, vezi bine, azi
s-au schimbat,
Cântă-ți alt imn, românul este mult
prea greu de deșteptat!
Acum ori niciodată, clădește-ți altă
soartă,
Cât pe voie, să faci la vrăjmaș,
Să-ți bucuri dușmanul: pisica moartă
e-n curtea ta,
Dă-i știre vecinului că-ți muri capra,
Purceaua-n cotineată, ți-e moartă și
ea,
Bucură-i sufletul cu mâhnirea ta,
Din asta sigur, dușmanul ți se va
îngrășa!
Fă-te frate și cu dracul, numai punte
să treci,
Dă bună ziua la câini, dacă pe semeni
nu mai poți să-i înțelegi!
Rabdă inimă și taci ca pământul care-l
calci,
Să-ți fie rugăciune și ultimă speranță,
Să-ți fie consolare și resemnare-n
viață!

Dacă toate-acestea fi-vor învățate,
Dumnezeu ți-o pune și ție mâna-n cap,
Nu bag mâna-n foc, zic: poate!
Și toate mai bune pe lume, ți s-or
părea,
Ochelari de cal, la ochi, de-ai purta,
Ori precum struțul, capul în nisip, de-
ai îngropa,
Cât Lenea să n-o mai vezi în preajma
ta!
Și când n-ai greșit, pune-ți țărână pe
cap,
Varză și capră ai zi de zi de împăcat!
Doar așa, Lenea drac împielit nu ți
se va mai părea,
Ci înger, heruvim sadea!
Și dac-o mai purta pe cap, și niscaiva
crăci cu lăstari,
Feriți cei săraci cu duhul, de când
lumea și pământul,
Nu doar în zilele de azi!

De unde nu e, nici Dumnezeu nu cere
Bunul,
De ce să ceri netoților imposibilul?
Lenea și Prostia sunt frați de cruce,
siamezi îngemănați,
Ce trebuie azi precum Boul Apis
egiptean, ocrotiți și venerați!

Dar uite, că tot cătându-i-se leneşului
în coarne așa,
Ba Ivan se suia pe divan, ba Irimia o
tot dădea cu oiştea-n gard,
De nu i se mai ajungea Lenei nici cu
prăjina la nas,
Mai abitir îşi luase nasul la purtare,
Din nimic, sărindu-i când şandără,
când muştar!
Că de i-ar fi fost doar lenea meteahna,
Tot ar mai fi fost ceva,
Din tot răul, se mai putea aduna şi-un
dram de bine întrucâtva,
Măcar cât praful de pe tobă şi tot ar
mai fi fost ceva,
Însă Lenea, din păcate, mult mai
multe cucuie are pe cap:
Şi urâcioasă, şi mofturoasă, şi
certăreaţă, şi bătauşă, şi pârâcioasă,
Cutia Pandorei sălăşuieşte în mintea
sa,
Vai de suflet nevinovat ce zăboveşte
în preajma sa!

Şi-n recreaţii, mană cerească pentru
trântor, nu altceva,
Cum Pasărea Phoenix, din propria-i
cenuşă, reînvia,
Aşa şi Lenea, pârđalnica nu mai
doarme-n bocanci ca altădat`,

Ca după un duş rece, s-a şi înviorat,
Holul şcolii în lung şi-n lat,
Cât s-alerge mâncând pământul, nu-i
mai ajunge mări fârtat`,
Bolid devine, praf te face, pe bune,
De te nimereşti cumva răsărindu-i pe
neaşteptate, în cale!
Şi ca să aibă sare şi piper viaţa de
şcolar,
Nu e zi de la Dumnezeu să nu caute
cuiva
Din senin, răcă de ceartă ori sămânţă
de scandal.
Nimic de pe lumea aceasta mai tare nu
o poate îmbia,
Cât să semene vânt fiindcă-i este
dragă furtuna.
Ceartă cu lumânarea, cu vrednicie
caută în calea sa,
Pumni în stânga şi-n dreapta, cu mare
dărnicie ar tot da,
Cătuşi de puţin, la de-astea, nu s-ar
scumpi ea!
Poreclele, sudălmile şi ocările îi sunt
pe limbă
Precum şarpelui veninul, gata a te-
mproşca,
Albie de porci din nimic, te-ar făcea
De toate apele din lume, nu te-ar mai
putea spăla
De-ar fi după voia sa.
Aici, straşnic de robace se dovedeşte
Lenea!
Deci iată că şi ea munceşte întrucâtva,
Nu stă doar așa, degeaba, cum o
bârfeşte lumea!
Şi-apoi, ce mi te crezi, că trebuşoara
aceasta o osteneşte cumva?
Nici pe departe, necredinciosule, de
aşa ceva!

De parcă nu este din carne și oase
zămislită și ea,
Ca mine, ca tine și ca toată lumea,
Ci din fum și din smoală, cu suflet de
pucioasă,
Precum Talpa Iadului, de hidoasă!
Doamne, iartă-mă că iarăși, îmi ieși pe
gură, vorba cea rea și a hulă,
Taman când mă pregăteam smerit să-
ntorc și obrazul celălalt,
Cu cât m-a lovit, mai abitir, să-mi fie
pocnit de dușman,
Așa cum bunului creștin îi cere
imposibilul până și Scriptura!
Doar până la Dumnezeu, te mănâncă
sfinții, nu zice așa, lumea?
Să tot cari deci, pe cârca ta, dascăle,
nu crucea ta, cât pe a altuia,
Până ți-or ieși ochii din cap și tot să
nu zici nici cheau, că-i grav și păcat!
Atât ți-a mai rămas, cât să nu-ți pierzi
măcar dumaticatul de pâine, amar
Că la locul din rai, ce păcătos ar mai
putea astăzi spera?

Păi, cum Doamne iartă-mă, să nu ți se
pună de-a curmezișul, aistă nedreptate
Precum un os de pește rămas în gât,
pe bună dreptate,
Să-mi pierd tot eu, locul din rai,
pentru ale tale păcate?

Păi, cum să nu te-apuce toate
năbădăile oricât ai fi de calm,
Când tu ești prost dar tot eu m-aleg
Cu bobârnace-n nas și cu dureri de
cap?
Să nu-ți dea Domnul mai mult decât
poți îndura!
Și dacă totuși, ar fi dracul negru și tot
ți s-ar da,
De furia omului răbdător, păzea,
păzea!
C-o mai tăcea el cât o mai tăcea,
Dar și când i s-o pune pata
Și i-o veni și lui rândul a ridica palma,
Ferea atunci din calea sa!
Și cu asta, basta, tâlc am tăcut până
una-alta,
Ca peștele-n apă, dac-așa ne-a fost
data!
Că Dumnezeu nu doarme, te-ajută și
El Bunul,
Cu mult, puțin, cu ce-o putea,
Dar nu-ți umple sacul, Lene, cum te-
ai aștepta,
Și nici caii nu mor când vor câinii așa!
Multă răbdare, migală mare
Și tare mult har îți mai trebuie
dascăle,
Cât să tot crezi în neștiința ta,
Că-ți șade-n puțință a izbuti cumva,
Prostul vreodată, din neghiobie, a-l
deștepta!

Și azi așa, mâine tot așa, dacă nu mai dihai,
 Una după alta și nu cu țârâita, ci cu grămada și cu nemiluita,
 Ca pe bandă, pocinog după pocinog, cum îi cășuna,
 Căci doar la asta cum v-am zis, leneșul mare meșter se dovedea,
 Atât cât să ți se și umple ochi, paharul de amar, zău așa,
 Uite, că veni și vremea de se coapse-ntr-o zi buba!
 Puroiul mult prea copt în timp,
 Nu mai putu fi oprit și la iveală ieși cât mi-ai clipi,
 Că nu mai era neam, de-acum, cu Lenea, de glumit!
 Păi, nu se mai putea trăi așa,
 Lenea devenise pentru școală, osândă, molimă grea,
 Iar de boala aceasta, de la o zi la alta,
 Dascălii își făceau inimă tot mai rea!
 Pe capete se-mbolnăveau,
 Cu nervii zdruncinați, ajungeau prin spital,
 Alții mai iuți de picior, la sănătoasa o luau,
 Din școală, o-ntindeau,

Nu mai făceau purici pe meleagurile astea,
 Se transferau ori cu anticipație se pensionau,
 Care cu ce gânduri de scăpare de năpastă mai aveau,
 Care cu ce noroc pe lume, sărmanii, mai aveau!
 Iar cei puțini care pe plaiurile noastre mai zăboveau

Căci încotro apuca n-aveau,
 Strașnic de-acriți și lehămetiți
 Întocmai Părintelui Duhu din Humulești,
 Scrâșnindu-și din dinți, de soartă urgisiți,
 La unison, prin cancelarii, mi se tot văitau și bombăneau obidiți:
 "-Pasămite păcatele mele cele mari și grele
 M-au aruncat și aici,
 Să învăț carte niște țopârlani sălbatici!
 Mai fericit erai de o mie de ori să paști porcii la Cogeasca-Veche, Isaie,
 Decât să mai fi ajuns și zilele aceste"
 a trăi!
 Dar ce mi ți-i în minte e una,
 Ce slobozi pe gură e alta,
 Și nu o dată viața te-mpinge să dai și cu cuțitu-n piatră,
 Când vezi că n-ai parte într-o viață întregă,
 Decât de-o soartă amară,
 Și-oricum ai da-o, ieși tot într-o pagubă!

Așa că bieții dascăli nu mai avură-ncotro,
 Cuțitul chiar le-ajunsesse până la os,

Și câtu-i ziulica, lecții nu mai predau,
Doar țineau sfat, țara la cale puneau,
Procese verbale întocmeau pînă ochii
li se-mpăienjneau,
Ședințe cu părinții și consiliere cu
elevii,
Cātu-i ziulica, numai cu de-astea se-
ndeletniceau
De nu mai pridideau!

Dar ce nu mai făceau,
De te și miri de unde mai erau!
Activități extrașcolare, meditații pe
gratis, tratări diferențiate,
Scădeau notele la purtare în neștire, cu
ghiotura și pe capete!
Dar să te și crucești, nu alta,
Se vedea bine: chiar își băgase și-aici,
Aghiută coada!
Din ce mi se plănuia, nimic nu se-
nfăptuia,
Și carte de leneși tot nu se lipea,
Mai abitir, în școală, decât oriunde
aiurea, în altă parte,
Mai strașnic se trândăvea!
Pentru leneși, școala doar frecție la un
picior de lemn se dovedea!
Lenei, vezi bine, nu i se putea veni
cātuși de puțin, de hac,
De parcă vreun blestem pe-această
școală, ar fi picat!
Ce păcat! Vai, ce păcat!

Și-atât se dădeau dascălii de ceasul
morții,
Că făceau ce făceau și tot într-un sfat
și consiliu profesoral o țineau,
De parcă venise sfârșitul lumii
Și de o Judecată de Apoi, trup și suflet
se pregăteau!
Unii dintre dânșii, mai democrați și
pragmatici
Oblăduiau metehnele Lenei
Cât să nu se-ajungă Doamne ferește,
la niscaiva restrângeri
Din lipsă de trândavi!
Mai cu o tratare diferențiată, mai cu o
pregătire suplimentară,
Încă mai nădăjduiau sperații
Să poată albi și oaia cea mai neagră!
Iar cum vorba dulce mult aduce
Și Lenea cică, cu chiu, cu vai,
Poate-o mai aduce-o Domnul, în
rândul lumii!
Dascălii liberali afirmau răspicat
Că ac pentru cojocul lenei, vezi bine,
Încă nu s-o fi inventat!
Așa că de ce te-ai mai lupta
Precum Don Quijote, cu morile de
vânt, așa,
Doar Lenea există pe pământ, de când
lumea,
Nu de ieri sau de azi!
După trecut nostalgici, dascălii
tradiționaliști,
În privința viitorului, nici nu-și mai
făceau griji!
Și cum vorba ceea: cine are prieten
nărod ajunge din pod în glod,
Așa și dânșii se făcură frate cu dracul
cât să-și mai treacă de-un pod!

Albiți mai mult de Lene decât de ani,
 Atât își mai puteau dori de la catedră,
 veteranii cărturari:
 Să mai apuce barem și ei a se bucura
 de-o "cinstită" de pensie,
 Cum o vrea Domnul, fie și-n
 jumătățită porție,
 Numai să se-ntâmplesse minunea
 aceasta, aici, nu pe lumea cealaltă,
 Că de, vorba ceea: mai bine mai
 târziu, decât niciodată!...

Și uite-așa, prin cancelarii, tot un vai
 și-un of,
 Dascălii-și plângeau cu vorbe,
 propriul viitor, mai ceva ca la mort!
 Dar fii atent, dascăle, pe umărul cui
 plângi,
 S-au dus vremurile frăției de altădată,
 Muri și Unirea dintre oameni, odată
 cu Moș Ion Roată,
 Și "veniră asupra noastră, cumplitele
 vremuri de-acum",
 Cum zicea-n Letopiseț, Miron Costin,
 în istoria de demult,
 "De nu mai stăm de griji și de
 suspinuri",
 Ci mai rău: dârdâind de frica zilei de
 mâine și de-a aproapelui!
 Bașca-ngropați până la brâu, în
 maldăre de hârtii,
 Doar-doar, cu puzderii de puncte la
 dosar, te-oi pricopsi!
 Dar asta-i soarta ta, dascăle, împacă-te
 cu ea,
 Bună sau rea, cum ți s-o părea,
 N-ai de ales, azi, la ce te-ai mai putea
 aștepta?

Rău cu rău dar mai rău fără rău, vorba
 ceea,
 Și când vei muri poate ți se va cere a
 sta-n poziție de drepti!
 Altminteri, cine mai știe în ce alt iad
 mai poți să nimeresti!?

Și-apucărăm iată, să trăim ca-n iad,
 Lene lângă lene, drac lângă drac și
 vrăjmaș lângă vrăjmaș,
 Când mai rău ca-ntr-o junglă,
 vânându-l pe cel slab,
 Suflet lângă suflet trăiește azi doar
 dârdâind unul de frica celuilalt!
 Așa că bagă-ți mai bine, dascăle,
 mințile-n cap,
 Lenea în toate vremurile, fu doar nod
 gordian, greu de dezlegat,
 Ocrotită de legi și de fărădelegi,
 Nu stă-n puterea ta, răul din lume să
 poți să-l stârpești!
 Căci Meduza trăiește încă și azi, nu a
 murit,
 De-a lungul timpului, capetele hidoase
 i s-au înmulțit,
 Abia așteaptă în călcâiul lui Ahile, a te
 lovi,
 Și cu privirea-i sclipindu-i de ură, la
 suflet, a te-mpietri!

Și nu-n smârcuri sau coșmare i-e drag
 a sălășui,
 Cum credeai tu, până mai deunăzi,
 Ci chiar în al tău aproape,
 De multe ori, fără să știi,
 Înnoptând chiar alături de tine, sub
 același acoperiș!
 Căci dușmanul dintotdeauna,
 îndeaproape te-o tot pândi,
 Așa e rostul vieții: să-ți fie prieten,
 rudă sau vecin!
 Răul din lume dascăle, nu-i lesne-a
 nimici,
 Iar a schimba lumea și-o doresc mulți
 smintiți!
 Însă de vrei morțiș, prin aste hățisuri
 ale negrelor vremuri,
 Să poți și tu răzbi,
 Fă-l și pe dracu-n patru, fã cum oi ști,
 cum n-oi ști,
 Numai scoate din leneși, derbedei și
 smintiți
 Dacă nu sfinți, măcar genii sau
 olimpici,
 Că de proști-bătă, zău, ni s-a acrit!

Sunt dascăle, în mintea ta, știu ce
 gîndești și ce simți,
 Tot mai abătut la chip, te văd zi după
 zi,
 Deși-mi zâmbești larg știu că surîsul
 ți-este amar,
 Te-aud tot mai clar, scrâșnindu-ți din
 dinți

Și-n pielea ta, nici dușmanului să fie,
 nu i-aș dori!
 Afurisită treabă și grea povară, pe
 cărca ta, biet cărturar,
 Mai greu samar decât cel de tine
 purtat,
 N-a cărat dascăle, nici măcar cel mai
 oropsit măgar!
 Dumnezeu să te-ntărească să-l poți
 purta
 Fie și pletecând ca beat-chior,
 Fie și cu pași pe loc, necârmindu-te
 ioc,
 Ca la Pristanda-n Moldova, la joc!

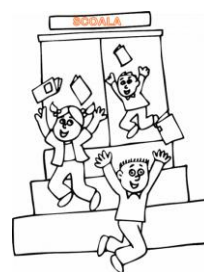

Dar uite, că-i adevărat, de te caută pe-
 acasă Fericirea și ești plecat,
 O clipă nu te-așteaptă, jurata, ca și-n
 gară, un accelerat,
 Ca din gură de pușcă, cât ai clipi, o
 tulește
 La altul care n-o merită, lesne se
 pripășește.
 Dar de te caută Necazul, ăsta nu-i
 grăbit, nu-i pripit,
 Te-așteaptă răbdător, în pragul casei,
 pân-ai venit,

Ca și un credincios câine, oriunde te-
ar însoți,
Și de l-ai bate cu parul, hulindu-l,
Nu mai este chip din viața ta, lesne a-l
ușchi!
Și uite, ca și-n "Meșterul Manole", ca-
n baladă,
Muncești de te spetești de dimineată,
până seară,
Și peste noapte, vezi că nu mai ai nici
după ce bea apă,
Rămâi mofluz, fluierând a pagubă,
Că se-alege praful de tot ce-ai agonisit
într-o viață întreagă!

Căci de, vin tot la vorba lui Creangă:
"Când mă lua cineva cu răul,
Puțină treabă făcea cu mine,
Când mă lua cu binișorul, nici atâta;
Iar când mă lăsa de capul meu,
Făceam câte-o drăguță de trebușoară
ca aceea,
De nici sfânta Nastasia, izbăvitoarea
de otravă,
Nu era în stare a o desface cu tot
meșteșugul ei."
Așa și la noi, în școală, de!
Că nici nu se sunase bine de-o cinstită
de recreație,
Că mi se și pornise-ntre derbedei,
Ca de obicei, din te miri ce,
Un chiloman, o hârjoneală și-o
târnuială din aceea, de te băga și-n
sperieți,
Cu păruielei, chirăielei, pumnuieli,
urlete, țipete și trânteli,
De ți se ridica părul vâlvoi în creștet,
Ca să nu mai zic vorba lui Creangă,

De cea "hodorogală și tărăboi de-ți
lua auzul",
De parc-ar fi intrat dracii în ei,
Doamne iartă-mă, că-l pomenii iar pe
cel Încornorat,
Cel pe care l-am bănuț de la capul
locului,
Că până și-n școala noastră, coada și-o
fi băgat,
De parcă i s-ar fi urât la el, în iad!

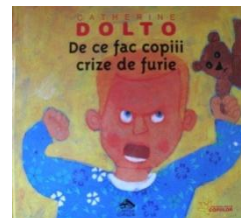
Dar cum să nu mi te pornești a-i
ponegri,
Dacă te-aduc în stare huliganii,
Cu asemenea tănănaie ziua-n amiaza
mare,
Cum mă vezi și cum te văd!?
Și nu se lăsară "ghiavolii" nici picați
cu ceară,
Până nu mi se cinstiră-ntre ei, cu
dragă inimă
Și cu dare de mână, precum filotimii,
Pe puțin, cu trei-patru capete sparte și
vânățai pretutindeni
Cât vedeai cu ochii, printre elevi,
Mare dovadă că Lenea iarăși făcea
prăpădenie-n calea ei!
Și unii fuga, și alții fuga, și restul
gloatei gonind ca nebuna,
Până ridicară școala în aer, mai ceva
ca bomba de la Hiroshima,

De ieșiră-n buluc, cu suflet la gură,
adunându-se ca la urs,
Întreaga suflare din învățământ,
Cu Lenea, față în față,
Ajunși vrând-nevrând, la un trist
deznodământ!

Și uite-o aici, la un pas de mine,
distanță,
Doar nu se putea tocmai dânsa să-mi
lipsească
Taman de la o asemenea adunătură de
zarvă!
Și ce mi te crezi, că-mi era numai
trândavă precum altădată,
Dormind de-a-n picioarele, pe
propria-i coadă?
Nici vorbă, necredinciosule, doar de la
capul locului, ți-am dat de știre
Că Lenea de azi, e iute precum gândul
cel rău venit de la Diavol
Și-abia așteaptă sămânță de scandal,
cât să se pună fuga, pe treabă!
Așa că tot cu o falcă în cer și cu alta-n
pământ,
Astăzi n-o mai vezi lenevind la umbra
nucului bătrân
Cât din te miri ce, tot cârtitoare, tot
tunând și fulgerând!
Căci azi, chiar nimic nu-i mai
convine,
De-atâta huzur, i s-a urât și de bine,
Mereu e-n harță cu tine, cu mine și cu
orișicine,
Nimeni mai bine decât dânsa
A semăna vânt și-a culege furtună nu
știe!
Și-aici, în toiul gălăgiei, pe cine crezi
că-și vărsă Lenea nervii?

Pe leneși? S-o creadă Mutul, doar
corb la corb nicicând nu-și scoate
ochii!

Tot pe dascăl îi cășună Lenei a-l
trimite la colțul de rușine!
Și melița ca o moară stricată cât
pentru o viață întregă
Să nu mai poată ieși bietul dascăl, cu
basmăua curată,
Cât toate apele din lume, să nu-l mai
poată spăla vreodată!
Și-apoi, ce mai atâta sfadă așa pe de
pomană,
Doar Lenea-i și dintr-o bucată, de
porunci pe dată,
Liotei de leneși din gloată,
Să mi ți-l umfle pe dascăl, "ca pe-un
butuc nesimțitor", îndată,
Ca la o Judecată de Apoi, ticluindu-i
cea mai cruntă pedeapsă,
Cât să mi ți-l înfunde nu-n bulboană
ca-n povestea lui Creangă,
Ci direct în smoală și foc, ca pe-un
nemernic și păcătos,
Adică să-l lase mofluz, fără slujbă, ca
pe un ultim milog!

- Cum de-ai cutezat, drac
împielit,
Pe mine, Lenea în persoană, să mă
urgisești într-un asemenea hal?
Ți-a pus Dumnezeu mâna-n cap, ce ai
cerut ți s-a și dat,

Cum-necum, pe seama mea, ți-a mers
chenzina
Și când ai tras targa pe uscat,
Iar acum, după ce te-ai văzut cu sacii-
n căruță,
Ți-ai luat neisprăvitule, nasul la
purtare,
Ne sapi pe la spate, ne faci de
petrecanie,
Cu corigențe ori cu note scăzute la
purtare!
Ce-ți lipsise "nepricopsitul"? Ți se
urâse pasămite, cu binele,
"Bată-te întunerecul să te bată,
urâciunea oamenilor!"
Ne-ai împuiat capul cu toate
bazaconiile, până la lehamite,
Fi-ți-ar blestemate învățăturile cu care
ne-ai tocat capetele
Și n-ar mai avea parte nimeni pe lume,
De atare cazne pentru minte și suflete!
Dar "ce mai atâta vorbă lungă pentru
nimica-toată?"
Însăși Talpa Iadului în persoană,
Te-a trimis pasămite, după mintea
mea, în această școală,
Colac peste pupăză, numită și "Ion
Creangă",
Anume parcă să te ducă cu mintea la
cele drăcești
Și s-ajungi să crezi mai mult în basme,
superstiții și povești
Decât în ceea ce cu ochii tăi, aievea
vezi!
Moșu-meu odată, își dorise și el,
săracul, de la viață,
Posmagi muiăți, o nimica toată,
Iar voi, păgânilor în loc să-i îndepliniți
creștinește ultima dorință, pe dată,

Îi făcură-ți de petrecanie azvârlindu-l
în baltă,
Chit că și la Sfânta Scriptură zice
vorbă dreaptă:
S-azvârle doar cel fără de păcat, cu
piatră!
Dar voi nelegiuitorilor, ați trimis fără de
judecată,
Juvaer de leneș pe lumea cealaltă!
Neamul nostru de școlari vrea azi doar
note mari,
Că doar nu le-oi da din buzunar, nu te-
o costa ceva,
Neam de scârțar ce-ți rozi și de sub
unghie, ca un sadea avar!
Prin școală, se poate trece și precum
rața prin lac,
Ai parte și fără carte, nu-i cum zice
gura lumii cea rea!
Dar tu dai într-una cu "Trăiască
regele",
Chit că regele demult și-nghiți gutuia!
Vrei, nu vrei, așa, bea Grigore,
agheasmă,
Când ți-e și ție, Lene, lumea mai
dragă,
Să te și tâmpești la cap și să-ți tulburi
mințile,
Cu-nvățăturile-astea, "cumplit
meșteșug de tâmpenie",
Mai mult pierdere de vreme,
Doar de unde nu e, nici Dumnezeu nu
cere!
Și-atunci? Ce-i atâta olicăială și
bombăneală
Pe seama leneșilor din școală?
Asta-i discriminare, xenofobism,
Vrei să ne termini? Asta-i curat
genocid!
Vremea răfuielii iaca, a sosit,

Ca-n Legea Talionului, ochi pentru
ochi și dinte pentru dinte,
Acum și pe loc, ne-om plăti!
Gata, destul te-am păsuit!
Și știi prea bine, cu mine, nu-i de
glumit!

"Ai merita să-ți dau săpun și frânghie,
Să-ți faci singur de petrecanie
Și întâmplarea aceasta să-ți fie
învățătură de minte!"

Bine-a mai zis cine-a zis că: "Boii ară
și caii mănâncă",

Așa a fost doar de când e lumea,
Nu se schimbă așa, peste noapte,
lucrurile!

Auzitu-m-ai nepricopsitule?

Haide, cât m-ai prins acum, nițeluș
mai milostivă,

Până nu m-oi răzgândi,
Din două rele, alege-l degrabă,
Pe cel care vrând-nevrând, ți-o
conveni:

Ori pașol, de la catedră, ori în catalog,
pe linie, aferim!

- Aferim! Dar am voie să mai ies și eu
vreodată la pensie?

Că uite-mă, "clămpănesc de bătrân",
nervii m-au cam lăsat,

Abia de mai pot vedea și buchiile,

Lenea... m-a terminat!

Îngăimă dascălul cu jumătate de gură,
tremurând vargă

Și alb ca varul din creștet până-n
talpă...

- Ce-a zis? întrebare toți leneșii
din școală, într-un singur glas,
Mare neobrăzare, clătinau cu toții,
oțărâți din cap.

- O fi nebun de legat? se-ntrebau
unul pe celălalt.

- I s-or fi întunecat mințile de
atâta carte!

Bănuiau alții cu glas țipat,
Râzându-i dascălului cu obrăznicie, în
nas,

Îngânându-i vorbele și scâlâmbându-i-
se înainte, deșucheți,

De parcă pe cel dascăl, nimeni n-ar
mai fi dat de-acum, niciun sfaț...

- Zău, că ne-am răcit cu el, gura
pe degeaba!

Haidem, să-i facem de petrecanie o
dată,

Ce mai atâta vorbă pe de pomană?

Pe drept cuvânt, dascălii ăștia sunt
mai răi decât o boală,

Blestemat fie-i numele celui ce
inventă pe lume,

Pacostea aceasta numită școală!

Așa că trageți mai bine, tot înainte,

Ce mai atâta grijă pentru astă pustie de minte!?

Mai bine, hai, la spânzurătoare cu tine,

Că și-așa faci umbră pământului pe de pomană,

Vezi bine, nimic nu-i de tine!

Îi strigau dascălului, pe-ntrecute, liota de leneși

Dănțuind și maimuțărindu-i-se înainte, drăcește.

Și iacă așa, se scăpă Lenea de dascăl,
Ca de-o mult prea grea piatră de moară!

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa,

Și-am încălecat și pe-o căpșună

Dar crede-ți-mă pe cuvânt,

Nu v-am spus o mare și gogonată minciună,

Ci v-am spus doar adevărul gol-goluț, verde-n față,

Dumnezeu mi-e martor,

Întocmai lucrurile s-au petrecut!

Chit că adevăru-i pentru unii, pur

Dar pentru alții, dur:

Și-n școala mea, și-n școala ta,

Ascultă la mine: prea s-a aciuat Lenea!

În jilț de-mpărăteasă s-a înscăunat,

De la o zi, la alta, tot mai tare ne-a subjugat!

Dar de-ți dorești cumva, a te scăpa de ea,

Poate aste învățăminte gândite și probate de-o întregă omenire,

Ți-or folosi cândva, măcar când viața ți s-o părea

Ori prea ușoară ori prea grea:

"Pielea rea și răpănoasă, ori o bate, ori o lasă!"

"Nu ședeă că-ți șade norocul!"

"Lenea slujește omul ca omida pomul".

"Trândăvia e cheia sărăciei."

"Trândavul se pricepe la trei lucruri:

să mănânce, să doarmă și să se supere."

"Leneșul fuge când e vorba de muncă, dar vine cel dintâi când e vorba de mâncare."

"Cine se ia cu lenevia pierde și suta și mia."

"Trândăvia e muma tuturor răutăților."

"Lenea caută de lucru, dar nu dorește să-l găsească."

"Nu bea apă din pumnul altuia că niciodată nu vei fi sătul!"

"Lenevia e soră bună cu sărăcia."

"Lenea e la om ca rugina la fier."

"Tinerețe leneșă, bătrânețe păduchioasă."

"Leneșul la toate zice că nu poate."

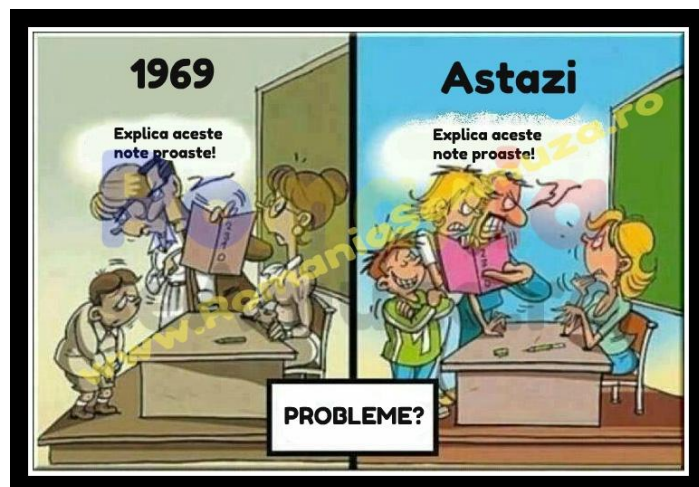
"Leneșul are șapte duminici pe săptămână."

Cine vrea să priceapă bine,
Cine nu, ce-am avut și ce-am pierdut,
Iaca, îmi răcii și eu gura,
Ca să treacă vremea și să-ți țin de
urât!

"Ferice de acela căruia îi spui o vorbă
și pricepe zece

Și vai de acela căruia îi spui zece
vorbe și nu pricepe niciuna!"

Machetă- "Școala mea"- lucrare colectivă
din materiale reciclabile

Desen în programul Paint-
"Școala mea"
Dincă Viorel- clasa a II-a B

Școala de ieri, școala de azi

Anghel Livia Elena

Clasa a II-a B

Miruna a plecat în vacanță, la bunici. Casa lor este așezată într-o zonă montană în care tehnologia încă nu a pătruns. Într-o seară, plictisită îngrozitor, fetița s-a dus la bunicul ei și l-a întrebat:

- Bunicule, nu știu cu ce să-mi ocup timpul! Nu am nimic de făcut. Tu nu ai internet, semnalul pe telefon este foarte slab, televizorul nu are prea multe canale. Of, ce să mă fac?

- Draga moșului, spune bunicul, ai încercat să citești o carte? Te-ai plimbat prin natură să admiri priveliștea și să respiri aer curat?

- Pare foarte plictisitor. Dar, spune-mi te rog, cum era școala pe vremea ta?

- Păi, cum să fie? Scriam cu tocul pe tablite pentru că nu aveam caiete. Știi, tocul este un fel de stilou și citeam multe cărți. La voi, la școală cum este?

-O, păi avem manuale digitale, tot felul de caiete și culegeri, calculatoare, luăm o grămadă de informații de pe internet. Tu ce învățai la școală?

- Învățam ce înveți și tu: să scriem, să citim, să fim politicoși, să devenim oameni de calitate.

- Asta învățăm și noi!

- Da, pentru că indiferent de perioada în care înveți, rolul școlii este acela de a pregăti copiii pentru viață.

- Bunicule, cred că acum mă duc să citesc o carte iar mâine aș vrea să ne plimbăm împreună pe culmile munților...

Imaginea școlii în artă

Bucur Antonio

Clasa a II-a B

Eram mai mic și de la fereastra mea, vedeam o clădire mare care îmi plăcea. Acolo zilnic răsună clinchetul unui clopoțel

și glasuri vesele de copii. Mă întrebam cum să poți fi fericit într-o astfel de clădire impunătoare.

Dar anii au trecut și a trebuit să merg și eu la școală, precum acei copii. În încăperea ce urma a fi clasa mea, m-a întâmpinat un chip blând și zâmbitor ce mi-a inspirat o mare încredere chiar atunci, pe loc.

Știam fără să-mi fi zis cineva că de ființa aceea va depinde viața mea de școlar. Și așa a și fost. Zi după zi, ne întâlneam și aflam de la ea, lucruri noi, care mă captivau și mă fermecau. Atunci descopeream în sinea mea, că iubeam cu adevărat, învățătura, cartea, școala și clasa în care învățam. Încet-încet, viața de școlar mi s-a părut un fel de tărâm de basm în care cu cât învățam mai mult, cu atât mă simțeam mai bun și mai important.

N-au trecut bine doi ani de școală și iată, iau acum stiloul în mână și pot scrie cu ușurință, fără cine știe ce bătaie de cap, cuvinte după cuvinte, propoziții, ba chiar și texte. Deschizând o carte, citesc de-acum cu ușurință orice: texte întregi, povești, de mă și minunez când am putut eu deprinde atât de repede această artă. Este poate și meritul meu că am fost elev silitor la carte dar este și meritul doamnei învățătoare care mi-a îndrumat zi de zi mintea spre lumina cunoașterii. Este și meritul părinților mei care m-au ajutat și mereu mi-au fost aproape.

Azi știu mai bine decât oricând că școala este un tărâm sfânt pe care trebuie să pășim cu sufletul deschis, cu multă voință, ambiție și atenție, gata a învăța lucruri noi și a dezlega a tainele lecțiilor.

Pentru școala mea, iată și câteva poezii scrise din mintea mea:

Școala mea

Școala noastră-i mare,
În ea învățăm,
Ce vom face în viață
De aici învățăm.

În școala cea mare
Unde învățăm,
O mare familie
Toți elevii împreună formăm.

Învățători, profesori
Cu toți ne arată
Că școala ne este
Mină de aur, comoară
Și frumoasă artă.

Școala și viața

Vlăscianu Daria

Clasa a II-a B

Încă de când am pășit pentru prima dată pe treptele școlii, am știut că voi descoperi multe lucruri noi cu ajutorul cărților și al doamnei învățătoare. Încă din primele zile de școală, cartea mi-a devenit cel mai bun prieten.

Așa cum o piatră prețioasă nu valorează nimic dacă nu e șlefuită, un om nu valorează nimic dacă nu se educă.

Pentru mine școala este foarte importantă. Ea mă formează ca om și îmi dă aripi pentru viitor. Doar muncind vom avea rezultate foarte bune și vom reuși în viață. Eu cred că a fi profesor este mai mult decât o meserie și ai nevoie de un dar special.

Dacă aș deveni vreodată profesor, mi-aș dori să fiu în primul rând, un bun prieten pentru elevii mei, să le fiu sprijin, să-i ajut la greu, să-i îndrum și să fiu un model pentru ei.

Mi-aș dori ca elevii mei să mă iubească și să mă respecte pentru ca împreună să clădim ceva frumos și trainic în viitor.

Școala trebuie să fie pentru noi toți copiii un adevărat prieten deoarece doar ea ne poate ajuta să devenim în viață, oameni adevărați.

Sunt cea mai bună

Enache Delia

Clasa a III-a B

Sunt cea mai bună!
Îmi spun în minte
Atunci când sunt la un concurs.
Mă tem puțin de-al meu răspuns
Și-mi spun în gând:
- Trebuie să pot să demonstrez
Că ce fac, fac cu drag
Și că muncesc din greu,
Pentru rezultatul meu.
Tot timpul vreau mai mult
Și pot mai mult ca să muncesc,
Să urc pe podium îmi doresc,
De sus, pe toți ca să-i privesc.

Învăț!

Să înveți nu este greu!
Trebuie să te gândești...
Pentru tine să muncești!
Să muncești prin a-nvăța,
Trebuie să poți spera
Că vine și răsplata
Și atunci tu vei fi gata...
Să primești o notă bună!
Nu învăța pentru notă!
Învăț pentru a ști
Răspunsuri să poți găsi!
Nu te mulțumi să știi
Ce ți se cere și-atât,
Tu învață mult mai mult!

Clasa a III-a

Am trecut în clasa a III-a
Și îmi este puțin teamă,
Va veni un an mai greu,
Un an nou e anul meu.
Mă gândesc și la vacanță,
Este rai în viața noastră,
Cărțile nu îmi par grele,
Caietele nu-s nici ele.
Școala-i o necesitate,
Cu cât înveți multă carte
Poți să mergi tot mai departe.
Cartea-ți dă rostul în viață,
Munca-i denumirea noastră!

Delia

Eu sunt mică, ascultătoare,
Harnică și silitoare,
Sunt frumoasă și deșteaptă,
Nu mă dau pe nicio față!
Mama-mi spune dansatoare,
Vrea s-ajung un nume mare.
Eu mi-aș dori doctoriți,
Mama vrea să fiu actriță.
Multe ar vrea mama mea,
Și eu dacă aș putea,
Să fiu lună între stele,
Om deștept și cu putere,
Să fiu baza ei în toate,
Un om bun și cu dreptate!

Ora de matematică

Ifrim Valeriu, clasa a III-a B

La ora de desen am luat culori
Și-am desenat un pâlcc de nori,
La ora de sport,
Am alergat în șort.
La ora de română,

Am luat cărțile în mână.
Ora de muzică a început
Cu imnul țării, cunoscut.
La fizică luăm note mari,
Pentru că știm formule tari.
Iar la mediul cunoscut,
Am spus tot ce am știut.
La ale naturii științe,
Am fost toți plini de silințe.
Iar engleza am vorbit-o
Așa cum am auzit-o.
Și-am tras linie la toate
Ca să luăm zece la Mate !

Geografie

De la Geografie știu tot rostu'
A tot ce este-n jurul nostru.
La **Nord** de blocul meu e un alt bloc.
La **Sud**, o casă așezată pe un loc.
La **Est**, aleea care duce-n strada mare
Unde e poșta, piața și o altă stradă
care
Din **Vest** privită pare-o albă coală
Pe care desenez drumul spre școală

Muzica

Când zic **Do** încep să urc ușor
Vocea-ncet spre **Re** minor.

Mi se-aude singur mai departe
Fa se suie cum scrie la carte
Sol e nota care stă în gând,
La ureche ea venind la rând.
Si se urcă tocmai până sus,
Unde **Do** deja a și ajuns!

